

Prva glava

Aheron Partenoepus je bio čovek sa mnogim tajnama i moćima. Kao prvorođeni Crni lovac i vođa njihove rase, postavio se, još pre devet hiljada godina, kao posrednik između njih i Artemide, boginje lova, koja ih je stvorila.

To je bio posao koji je retko voleo i položaj koji je oduvek mrzeo. Poput nestašnog deteta, Artemida je obožavala da ga izaziva, čekajući da vidi koliko daleko može u tome da ide.

Imali su složen odnos, koji se zasnivao na ravnoteži moći. Samo je on mogao da je smiri i urazumi.

Bar je tako bilo u najvećem broju slučajeva.

Ona je pak posedovala jedinu hranu koja je njemu omogućavala da ostane ljudsko biće. Saosećajnost.

Bez nje, on bi postao bezdušni ubica, gori čak i od Dajmona, koji su lovili ljudska bića.

Bez njega, ona ne bi imala ni srca ni savesti.

Te noći na karnevalu obećao je da će dve nedelje biti njen sluga ako oslobodi Talonovu dušu i dozvoli tom Crnom lovcu da napusti njihovu službu i svoju besmrtnost provede sa voljenom ženom.

Talon je bio oslobođen od vampira koji su ga proganjali i drugih demonskih stvorenja koja su tamarala zemljom tražeći bespomoćne žrtve.

Zaključan u Artemidinom hramu, Eš sada nije mogao da koristi najveći deo svojih moći. Morao je da se oslanja na njenu dobro volju da mu prenese nešto informacija u vezi sa poterom za Zarekom.

Znao je kako se Zarek oseća zbog izdaje i to ga je grizlo. Bolje od svih, znao je šta znači ostati potpuno sam, okružen neprijateljima, oslonjen samo na sopstvene instinkte u borbi za opstanak.

Eš nije mogao da podnese pomisao da se jedan od njegovih ljudi sada tako oseća.

„Hoću da kažeš Tanatosu da odustane”, rekao je Eš, sedeći na mermernom podu kraj Artemidinih nogu. Ona je ležala na svom prestolu boje slonovače, koji ga je uvek podsećao na prenaduvani kauč. Njen presto je bio dekadentan i mekan, savršen hedonistički rekvizit.

Ako je nešto bila, Artemida je bila stvorenje koje voli da uživa.

Nasmešila se odsutno i okrenula se na leđa. Njena tanka bela toga više je otkrivala nego što je pokrivala, a kad je ustala, Eš je mogao da vidi голу donju polovinu njenog tela.

Nezainteresovano je podigao pogled prema njenim očima.

Ona je vrelim, požudnim pogledom prešla preko njegovog tela, obučenog samo u uske, crne kožne pantalone. U njenim zelenim očima pojavio se zadovoljni sjaj dok se poigravala njegovom dugom plavom kosom, koja mu je pokrivala ožiljke od ujeda na vratu.

Bila je sita i namirena, tako da je mogla da bude s njim.

On nije bio ni jedno ni drugo.

„Još uvek si slab, Aherone”, rekla mu je tiho. „I nisi u poziciji da mi postavljaš zahteve. Osim toga, tvoje nedelje sa mnom tek su počele. Gde je poniznost koju si mi obećao?”

Eš se polako pridigao i nadvio se nad njom. Stavio je ruke oko nje i spustio se dok im se nosevi nisu gotovo dotakli. Njene oči se malo raširiše, tek toliko da mu stave do znanja da, uprkos onome što

je rekla, ona zna ko je od njih moćniji, čak i ovako oslabljen. „Arti, reci svom ljubimcu da se vrati. Ne šalim se. Rekao sam ti odavno da nema potrebe da Tanatos prati moje Lovce i dosta mi je ove igre koju igraš. Hoću da ga zauzdaš.”

„Ne”, reče ona skoro grubim tonom. „Zarek mora da umre. Kraj priče. Onog trenutka kad se pojavio na vestima kako ubija Dajmone, doveo je sve Crne lovce u opasnost. Ljudske vlasti ne smeju da saznaju ništa o njima. Ako ikada pronađu Zareka...”

„Ko će da ga pronađe? Zbog tvoje okrutnosti, eno ga zaključanog usred ničega.”

„Nisam ga ja tamo stavila, *ti* si. Ja sam htela da ga ubijem, ali ti si odbio. To je tvoja greška što je on na Aljasci i zato nemoj mene da kriviš.”

Eš je iskrivio usta. „Neću da šaljem čoveka u smrt zato što se ti i tvoja deca igrate njegovim životom.”

Hteo je drugačiju sudbinu za Zareka. Ali, za sada, ni Zarek ni bogovi nisu saradivali s njim.

Uostalom, prokleta bila ta slobodna volja. Samo ih je dovela u nove nevolje, koje im nimalo nisu trebale.

Ona se namrštila. „Aherone, zašto ti je toliko stalo? Počeću da osećam ljubomoru prema tom Crnom lovcu i ljubavi koju gajiš prema njemu.”

Eš se udalji od nje. Sad je još njegova briga za jednog od njegovih ljudi postala nešto perverzno.

Naravno, u tome je Artemida bila jako dobra.

A on je prema Zareku osećao bratsku ljubav srodnih duša. Razumeo je njegove motive bolje od svih. Znao je zašto je Zarek onako postupio u nastupu besa i frustracije.

Postoji granica do koje pas može da trpi udarce pre nego što postane zao.

I on sam je bio toliko blizu te granice da nije mogao da zameri Zareku što je pobesneo nekoliko vekova ranije.

I ne može da dozvoli da Zarek umre. Ne ovako. Ne zbog nečega što nije bila Zarekova greška. Taj incident u Nju Orleansu, kada je Zarek napao pandure, namestio je Dionis samo zato da bi ga prodao ljudskim bićima i da bi naveo Artemidu da podigne poteru za njim.

Ako bi ga ubile štitonoše, ili Tanatos, Zarek bi postao bestelesna senka, osuđena da večno hoda zemljom. U večnoj gladi i patnji.

U večnom bolu.

Eš se trgnu od te pomisli.

Ne mogavši da podnese takve misli, krenuo je prema vratima.

„Gde ideš?“, upita ga Artemida.

„Da nađem Temidu i poništim ono što si ti započela.“

Artemida se odjednom nađe ispred njega i prepreči mu put. „Ne ideš ti nigde.“

„Onda zaustavi onog svog psa.“

„Ne.“

„Dobro.“ Eš pogleda svoju desnu ruku i istetoviranog zmaja na njoj, koji mu se spuštao od ramena do zgloba. „Simi, u ljudski oblik“, naredio je.

Zmaj se podiže sa kože i promeni oblik u mladu, demonsku ženu, ne višu od jednog metra, koja je lebdela s njegove desne strane.

Krila su joj bila tamnoplava i crna, mada je najčešće birala bordo. Tamnija boja krila u kombinaciji s bojom njenih očiju govorila mu je koliko je Simi nezadovoljna što se nalazi na Olimpu.

Imala je crvene krugove oko belih očiju. Duga, zlatnoplava kosa lebdela je oko nje. Imala je crne rogove, koji su bili više lepi nego zlokobni, i duge šiljate uši. Njena lepršava crvena haljina uvijala se oko nežnog, mišićavog tela, koje je u ljudskom obliku mogla da istegli od par centimetara do skoro dva metra, odnosno dvadeset metara u obliku zmaja.

„Ne!“ reče Artemida pokušavajući da upotrebi svoje moći da obuzda ovog šarontskog demona. Ali na Simi to nije delovalo, nju su mogli da obuzdaju i kontrolišu samo Eš i njegova majka.

„Šta treba, *akri*?”, obratila se Simi Ešu.

„Ubij Tanatosa.”

Simini očajnici bljesnuše dok je radosno trljala ruke i zlokobno se smeškala Artemidi. „Oh, blago meni! Uspela sam da razbesnim crvenoglavu boginju!”

Artemida očajnički pogleda Eša. „Vrati je na ruku.”

„Zaboravi, Artemido. Nisi ti jedina koja može da naređuje ubicama. Lično mislim da će biti jako zanimljivo videti koliko će Tanatos izdržati protiv moje Simi.”

Artemida preblede.

„*Akri*, neće on izdržati dugo”, reče Simi Ešu, upotrebivši stari atlantski izraz za gospodara. Govorila je tihim ali moćnim, donekle muzikalnim, glasom. „Tanatos je pečen.” Nasmejala se prema Artemidi. „A ja volim pečenje. Samo mi reci, *akri*, kako ga hoćeš – po običnom receptu ili hrskavog. Ja lično više naginjem ka hrskavom. Jače hrskaju kad su dobro pečeni. Kad to reče, trebaće mi prezle.”

Artemida glasno proguta knedlu. „Ne možeš da je pošalješ na njega. Bez tebe ju je nemoguće kontrolisati.”

„Ona radi samo šta joj ja kažem.”

„Ta stvar je zla, s tobom ili bez tebe. Zevs je zabranio da ikada sama izađe u svet ljudi.”

Eš se na to samo prezrivo nasmeja. „Ona je manje zlo od tebe, a ionako stalno izlazi sama.”

„Ne mogu da verujem da je puštaš tek tako. Na šta misliš?”

Dok su se njih dvoje svađali, Simi je lebdela po prostoriji i pravila spisak u maloj svesci sa kožnim koricama. „Uh, da vidimo, trebaće mi onaj moj ljuti sos za roštilj. Rukavica za rernu, definitivno, jer sigurno će biti vreo posle pečenja. Trebaće mi nekoliko onih jabukovih grančica da zabodem u meso da bude fino i da dobije ukus jabuke. Tako bude mnogo bolje za jelo, inače ne volim ukus Dajmona. Bljak!”

„Šta radi?“, upita Artemida kad je shvatila da Simi priča sama sa sobom.

„Pravi spisak svega što će joj trebati da ubije Tanatosa.“

„Meni zvuči kao da će da ga pojede.“

„Verovatno.“

Artemida se namršti. „Ne može da ga pojede. Zabranjujem.“

Eš se blago nasmeja. „Može da uradi šta joj se hoće. Naučio sam je da ništa ne baca i da se ničim ne razbacuje.“

Simi je zastala, podigla glavu sa svog spiska i pokazala Artemidi namršteno lice. „Simi ima visoku ekološku svest. Jede sve osim kopita. Njih ne volim, od njih me bole zubi.“ Pogledala je prema Ešu. „Tanatos nema kopita, je l' da?“

„Ne, Simi, nema.“

Simi vrisnu od sreće. „Znači, večeras će se dobro jesti! Dajmon na roštilju. Akri, je l' mogu sada da idem? Mogu li? Mogu li? Molim te, mogu li?“ Simi je plesala po sobi kao radosno dete na rođendanskoj proslavi.

Eš je gledao u Artemidu. „Sve je na tebi, Arti. Od tvoje reči zavisi da li će on živeti ili neće.“

„Ne, akri!“, povika Simi posle kraće, zbunjene pauze. Zvučala je kao da je nešto boli. „Nemoj to od nje da tražiš. Nikada mi neće dati da se zabavim. Ona je zla boginja!“

Eš je znao koliko je Artemida mrzela da gubi u svađama s njim. Oči su joj kiptele od jedva prikrivenog besa. „Šta hoćeš da uradim?“

„Kažeš da Zarek ne treba da živi, da ugrožava druge. Ja samo tražim od tebe da pustiš Temidu da donese sud o njemu. Ako ona ustanovi da Zarek predstavlja opasnost po druge oko sebe, ja ću lično poslati Simi da ga ubije.“

Simi pokaza Artemidi zube. Njih dve razmeniše otrovne poglede.

Konačno, Artemida pogleda Eša. „Dobro, ali ne verujem tvom demonu. Vратиću Tanatosa, ali ako Zarek bude proglašen krivim, njega ću poslati da ga ubije.”

„Simi”, naredi Eš svom šaronskom pratiocu. „Vрати se kod mene.”

Simi je izgledala kao da joj se gadi i sama pomisao na to. „Vрати se kod mene, Simi”, imitirala ga je dok je menjala oblik. „Nemoj da ispečeš boginju. Nemoj da ispečeš Tanatosa.” Ispuštala je zvuke nalik na konjske. „Akri, nisam ja jo-jo. Ja sam Simi. Mrzim kad me ovako napališ da ću moći nekoga da ubijem i onda mi kažeš da to ne radim. Ne volim to. To mi je dosadno. Ne daš mi više da se zabavim.”

„Simi”, obratio joj se, naglašavajući njeno ime.

Demonica se nadula, a onda je doletela do Ešovog tela i spustila mu se na ruku u obliku stilizovane ptice na mišicama.

Eš protrlja malu opekotinu koju je uvek osećao kad mu se Simi vraćala na kožu.

Artemida je zlobno gledala u njen novi oblik. Zatim je stala Ešu iza leđa, naslonila se na njega i prešla rukom preko njegove tetovaže. „Jednog dana ću naći načina da ti uklonim tu zver s ruke.”

„Naravno”, uzvratio joj je, terajući sebe da izdrži njen dodir dok mu je disala uz kožu, naslonjena na njegova leđa. To mu nikada nije bilo lako da istrpi, a i ona je znala da on to mrzi.

Pogledao ju je preko ramena. „A ja ću jednog dana naći načina da se otarasim zveri koja mi visi na leđima.”

Astrid je sedela sama u svom atrijumu i čitala svoju omiljenu knjigu, *Malog princa* od Antoana de Sen Egziperija. Bez obzira na to koliko ju je puta pročitala, uvek je u toj knjizi pronalazila nešto novo.

A danas joj je baš trebalo da pronađe nešto dobro. Nešto da je podseti da na svetu postoji lepota. Nevinost. Radost. Sreća.

Ali pre svega, htela je da pronađe nadu.

Nežni povetarac se dizao sa reke, koja je mirisala na jorgovan, prolazio kroz mermerne dorske stubove i spuštao se na beli pleteni kauč na kojem je sedela. Do malo pre su tu bile i njene tri sestre, ali im je rekla da idu.

Ni one nisu mogle da je uteše.

Umorna i slomljena, potražila je spas u knjizi. Tu je nalazila dobrotu, dobrotu koje više nije bilo u ljudima koje je znala čitavog života.

Zar više nema pristojnosti? Finoće?

Zar je čovečanstvo konačno uspelo da uništi i jedno i drugo?

Njene sestre, koliko god da ih je volela, bile su surove kao niko drugi. Bile su apsolutno gluve za preklinjanja i patnje onih koje nisu s njima u srodstvu.

Nijednu od njih ništa više nije moglo da dirne.

Astrid nije mogla da se seti kada je poslednji put zaplakala. Kada se poslednji put nasmejala.

Postala je umrtvljena.

A mrtvilo je kletva za njenu vrstu. Njena sestra Ati ju je odavno upozorila da će kao sudija dočekati ovakav dan.

Mlada, tašta i glupa, Astrid je naivno ignorisala njeno upozorenje, misleći da se to njoj nikada neće desiti.

Da nikada neće postati indiferentna prema ljudima i njihovom bolu.

A sada su samo knjige mogle da joj približe emocije drugih. Iako nije mogla da ih istinski oseti, te nestvarne i prigušene emocije junaka knjiga donosile su joj neku utehu.

Ponekad bi je čak i rasplakale, onda kada je bila u stanju da plače.

Astrid je čula kako joj neko prilazi s leđa. Nije htela da iko vidi šta čita jer bi je pitali zašto čita baš to i ona bi morala da prizna kako je izgubila osećanja. Zato je sakrila knjigu ispod jastuka. Okrenula

se i ugledala svoju majku kako ide preko lepo uredenog travnjaka na kojem su pasle tri sive srne.

Majka nije bila sama.

Sa njom su bili Artemida i Aheron.

Majčina druga, crvena kosa graciozno se uvijala oko njenog lica, koje nije izgledalo kao da ima više od trideset godina. Temida je nosila plavu košulju kratkih rukava, šivenu specijalno za nju, i sivo-maslinaste pantalone.

Niko ne bi rekao da je to grčka boginja pravde.

Artemida je na sebi imale klasičnu grčku togu, dok je Aheron, kao i obično, nosio crne kožne pantalone i crnu majicu. Plava kosa mu je neobavezno padala na ramena.

Kroz kičmu joj prođe jeza, kao i uvek kad je Aheron bio u blizini. Bilo je njemu nečeg moćnog i neodoljivog.

Ali i nečeg zastrašujućeg.

Nikada nije poznavala nikoga nalik njemu. I pored sveg truda, nije mogla da objasni njegovu privlačnost. Kao da je samo njegovo prisustvo u svakoj ženi moglo da probudi neodoljivu želju da mu pocepa odeću i vekovima vodi ljubav s njim.

Ali, imao je on i više od seksualne privlačnosti. Imao je nešto drevno i primalno. Nešto tako moćno da su ga se čak i bogovi plašili.

Taj strah je mogao da se vidi čak i u Artemidinim očima, dok je išla pored njega.

Niko nije znao kakav je tačno njihov odnos. Nikada se nisu dodirivali, retko da su se i gledali. A ipak je Aheron često odlazio kod nje u hram.

Kad je Astrid bila dete, on je dolazio i nju da obide. Igrao se s njom i učio ju je kako da upravlja svojim ograničenim moćima. Donosio joj je bezbroj knjiga iz prošlosti i iz budućnosti.

Zapravo, baš joj je Aheron dao *Malog princa*.

Te posete su skoro bile prestale onog dana kad je ušla u pubertet i kad je shvatila koliko je Aheron bio poželjan muškarac. Tada se on povukao, ostavivši između njih primetan zid.

„Čemu dugujem ovu čast?“, upita Astrid kad su je njih troje okružili.

„Imam posao za tebe, najdraža moja“, reče joj majka.

Astrid napravi bolan izraz lica. „Mislila sam da smo se dogovorile da ću imati malo slobodnog vremena.“

„Daj, Astrid, molim te“, reče Artemida. „Potrebna si mi, mala moja rođako.“ Zlobno je pogledala prema Aheronu. „Ima jedan Crni lovac kojeg treba usmrtiti.“

Aheronovo lice ostalo je nempomično dok je gledao Astrid ne progovarajući.

Astrid je uzdahnula. Nije joj se radilo. Vekovno donošenje sudova o drugima emotivno ju je ispraznilo. Počela je da sumnja da više nije u stanju da oseti tuđi bol.

Čak ni sopstveni.

Odsustvo osećanja upropastilo je njene sestre. Sada se plašila da će upropastiti i nju.

„Ima drugih sudija.“

Artemida ispusti uzdah gađenja. „Ne verujem im. To su emotivci koji podjednako mogu da ga proglase nedužnim, kao i krivim. Treba mi oštar, nepristrastan sudija na koga neće uticati to šta je ispravno i neophodno. Trebaš mi ti.“

Naježila se. Astrid je prešla pogledom sa Artemide na Aherona, koji je stajao skrštenih ruku. Nepomično ju je gledao svojim prodornim pogledom.

Nije ovo prvi put da se od nje traži da donosi sud o Crnom lovcu, ali ovoga puta je ona osetila nešto drugačije u vezi sa Aheronom.

„Misliš da je nevin?“, pitala ga je.

Aheron je klimnuo glavom.

„Nije nevin”, usprotivila se Artemida. „Ubio bi bilo koga ili bilo šta da ne trepne. Nema morala i nije mu stalo ni do koga, osim do samog sebe.”

Aheron je tako pogledao Artemidu da je pokazao kako ga te njene reči podsećaju na nekog drugog.

Skoro je uspeo da izmami osmeh na Astridininim usnama.

Dok je njena majka stajala malo po strani, Aheron se spustio na Astridin kauč i pogledao je pravo u oči. „Astrid, znam da si umorna. Znam da hoćeš da prestaneš, ali ja nemam poverenja ni u koga drugog da mu sudi osim u tebe.”

Astrid se namršti dok je on pričao o stvarima koje ona nikom drugom nije rekla. Niko drugi nije znao da ona hoće da se povuče.

Artemida prezrivo pogleda Aherona. „Zašto sad tebi toliko odgovara moj izbor sudije? Ona nikada u istoriji sveta nikoga nije proglasila nevinim.”

„Znam”, reče on onim svojim dubokim glasom koji je osvajao još više od njegovog neverovatno dobrog izgleda. „Ali ja verujem da će ona postupiti ispravno.”

Artemida se namršti. „Šta si sad smislio?”

Njegovo lice je ostalo nepomično dok je nastavio da gleda Astrid intenzitetom koji joj je stvarao nelagodnost. „Ništa.”

Astrid je pomislila da prihvati posao samo zbog Aherona. Nikada ranije nije ništa tražio od nje, a dobro se sećala koliko puta ju je on tešio dok je bila dete. Bio joj je kao otac i veliki brat.

„Koliko će to da traje?”, pitala ih je. „Ako odem i zaključim da za tog Crnog lovca nema oprostaja, mogu li odmah da se povučem?”

„Da”, odgovori joj Artemida. „U stvari, što pre ti doneseš svoj sud, to bolje za sve nas.”

Astrid se okrenula prema čoveku pored sebe. „Aherone?”

On je samo klimnuo glavom. „Ja ću poštovati svaku tvoju odluku.”

Artemida je zasijala. „Znači, dogovorili smo se, Aherone. Dala sam ti sudiju.”

Na Aheronovim usnama pojavio se osmejak. „Jesi, jesi.”

Artemida je odjednom delovala nervozno. Gledala ih je naizmenično. „Šta ti to znaš što ja ne znam?”, pitala ga je.

„Znam da Astrid u sebi nosi duboku istinu”, rekao je, a Astrid je imala osećaj kako je probada pogled njegovih prodornih svetlih očiju.

Artemida spusti ruke na kukove. „A to je?”

„*Da se ispravno može videti samo srcem. Ono suštinsko se ne vidi okom.*”

Astrid se ponovo naježi kada je čula kako Aheron citira rečenicu iz *Malog princa* koju je ona upravo čitala kad su oni došli.

Kako je znao šta je čitala?

Spustila je pogled da se uveri da je knjiga potpuno skrivena od pogleda.

I bila je.

Da, Aheron Partenopeus je bio opasan čovek.

„Imaš dve nedelje, kćeri moja”, reče joj majka tiho. „Ako ti ne bude trebalo toliko vremena, nema veze. Ali posle te dve nedelje, Zarekova sudbina biće, na ovaj ili onaj način, tvojom rukom zapečaćena.”